

forslag tilbage nu ved anden Behandling under Forbehold om at optage en Forhandling om dem ved Sagens tredje Behandling.

Formanden: Samtlige Underændringsforslag til Ændringsforslag Nr. 1 ere tagne tilbage. Ønsker nogen at optage dem? (Ophold). Da det ikke er Tilfældet, ere de bortfaldne.

Hans Nielsen (Skanderborg Amts 1ste Valgkreds): Skønt jeg ikke nærer noget Haab om, at det ærede Flertal i denne Sal lader sig bevæge til at stemme for det af Socialdemokratiet stillede Ændringsforslag, vil jeg dog gøre et Par Bemærkninger, førend vi gaa til denne i Virkeligheden afgørende Afstemning om selve Lovforslaget. Efter min Formening danner det Lovforslag, som der nu skal stemmes over, Afslutningen paa den Reformperiode, som skulde indledes ved Nedsættelsen af den vestindiske Kommission i 1902. Det forekommer mig ikke, at der er noget glædeligt ved dette Lovforslags Vedtagelse, og jeg synes, at det er gaaget meget skralt med Hensyn til de Ønsker, som den Gang fremkom fra Befolkningens Side. Da den vestindiske Kommission var bleven nedsat, var der en Del Deputationer, der henvendte sig til denne Kommission; den største af disse, der omfattede en stor Del af den almindelige Befolkning paa St. Thomas, kom til Kommissionen med følgende Andragende: „Alle Monopoler og Privilegier bør afskaffes for bestandigt, da saadanne altid bevirke Undertrykkelse af andres ligeberettigede Krav.“ Men nu give vi et Monopol paa 100 Aar, som der ikke er noget Sidestykke til i det danske Riges Historie. Det er en højst mærkelig Maade at imødekomme Befolkningens Krav paa.

Der fremkom ogsaa andre Krav, som jeg ganske kort vil nævne. Det ene lød saaledes: „Den indfødte Arbejderstands Kaar bør forbedres, saaledes at den faar samme Kaar som Arbejderne i Danmark.“ Endvidere: „Indførsel af fremmed Arbejdskraft skal for bestandig afskaffes, da den øver en i høj Grad nedbrydende og skadelig Indflydelse paa vor indfødte Befolkning.“ Jeg vil sige, at naar man har vedtaget dette Lovforslag, kan man vistnok spekulere længe paa, at det skal forbydes at indføre fremmed Arbejdskraft til Vestindien, den vil nok komme i stor Mængde.

Endelig var der et af en Række Borgere indsendt Andragende, hvori det hed:

„Alt udyrket Land skulde opkøbes af Regeringen og sælges til Landarbejdere paa billige Betingelser, hvorved der vilde opstaa en besiddende Landbefolkning.“ Disse Ting har man ikke rørt det fjerneste ved. Det eneste, man har søgt at varetage baade ved Reformerne i 1906 og ved den her foreliggende Reform, er de privates Interesser, og saa at spare den danske Statskasse for saa mange Udgifter som muligt til Ophjælpning og Forbedring af Befolkningens Kaar derovre.

Den Kommission, der blev nedsat i 1902, kom til følgende Resultat, som jeg med Formandens Tilladelse vil oplæse, fordi det knytter sig ganske nøje til den Ordning, vi her træffe: „St. Thomæ Havn er af en saa omfattende Betydning for den almindelige Skibsfart, at Bestyrelsen af den bør være et Statsanliggende; paa den anden Side er den ogsaa af en saadan Betydning for Kommunen, at Kommunen ikke bør miste al Indflydelse paa Bestyrelsen. Kommissionen foreslaar derfor Havnen stillet noget i Lighed med den Stilling, Københavns Havn indtager. . . .“ Naar den højtærede Minister i Dag vil slaa vort Forslag ned med det Argument, at vi kuldkastrer Grundlaget for den hele Lovgivning, som blev truffen i 1906, er det en Anklage, vi med større Berettigelse kunne rette mod den højtærede Minister selv, thi det Lovforslag, som skal vedtages her i Dag, og som den højtærede Finansminister ene har Ansvaret for, gaar ud paa en Ordning, som baade kuldkastrer, hvad Kommissionen vilde, og er i Strid med den Ordning, som blev vedtagen i 1906, hvorefter St. Thomæ Havn skulde være en selvejende Institution.

Det forekommer mig altsaa, at baade naar man ser paa Forholdet fra Statens Side, fra Befolkningens Side og fra de kommunale Myndigheders Side paa Vestindien, er der aldeles ingen Grund til at støde i Glædesbasuner for det Lovforslag, som skal vedtages her i Dag. Jeg maa maaske gøre opmærksom paa, at de Mænd, som i 1906 vare med til at foreslaa, at Bestyrelsen af St. Thomas' Havn skulde være et Statsanliggende, vare Generaldirektør Nordlien, Borgmester Rosenørn, forhenværende Trafikminister Jensen-Onsted og Kammerherre Scavenius. Det var altsaa Medlemmer af andre Partier end det, jeg tilhører, der den Gang havde den Opfattelse, og som havde undersøgt Forholdene paa Stedet, hvorimod de Mænd, der nu føre an i Kampen for at give det hele bort, ere Mænd, der ikke have haft An-